

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.428 van 19 december 1997
in de zaak A. 75.693/XII-447.**

In zake : Emiel GOELEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Nederlandse Radio- en Televisieuitzen-
dingen in België, Omroep van de Vlaamse
Gemeenschap, (BRTN).

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Emiel GOELEN
op 15 september 1997 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van
de heer Bert DE GRAEVE, gedelegeerd bestuurder van de
BRTN d.d. 15 juli 1997 houdende het ontslag met behoud
van uitgestelde pensioenrechten van de heer Emiel
GOELEN";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 november 1997, datum waarop de zaak in voortzetting wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 2 december 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS en A. TRAPPENIERS, die verschijnen voor verzoeker, en van Advocaat P. THEUWISSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op het tijdstip van het bestreden besluit is verzoeker hoofdproducer bij de B.R.T.N.. Sedert verscheidene jaren is hij eindverantwoordelijke voor het consumentenprogramma "Op de koop toe".

1.2. Met een brief van 16 april 1997 meldt Piet VAN ROE, algemeen directeur televisie, aan verzoeker dat hij de gedelegeerd bestuurder zal voorstellen hem te ontslaan met behoud van het recht op uitgesteld pensioen.

1.3. Met een brief van 17 april 1997 vraagt verzoeker aan de algemeen directeur televisie om, overeenkomstig artikel 55 van het administratief personeelsstatuut BRTN, voor de tuchtraad te verschijnen met betrekking tot het voorstel tot tuchtmaatregel.

1.4. De tuchtraad is als volgt samengesteld :
als voorzitter : Chr. DU FOUR, magistraat;
als assessoren : C. CLEEREN en H. VAN ROOST, vertegenwoordigers van de directie en J.C. VAN SOEST en M. VAN NUFFEL, vertegenwoordigers van het personeel.

Op 16 juni 1997 brengt de tuchtraad een wat hij noemt "verdeeld advies" uit, dat hij als volgt formuleert :

"De vertegenwoordigers van het personeel in de Tuchtraad concluderen dat E. GOELEN bijzonder nonchalant en onzorgvuldig tewerk gegaan is in de uitoefening van zijn taak als eindredacteur. Zij zijn van oordeel dat hij verantwoordelijk is voor de vastgestelde tekortkomingen. Ze stellen evenwel vast dat er geen echt spijkerharde bewijzen zijn van de ten laste gelegde feiten. Daarom adviseren zij een minder drastische sanctie dan in het tuchtvoorstel nl. de zesde, te weten terugzetting in graad, met daarenboven tewerkstelling in een andere functie en op een andere plaats.

De vertegenwoordigers van de directie in de Tuchtraad stellen dat op basis van alle elementen in het dossier voldoende duidelijk werd aangetoond dat door E. GOELEN zware inbreuken werden gepleegd op de artikelen 23, 24 en 27 van het Administratief Personeelsstatuut en op de deontologische verplichtingen van zijn ambt.

Zij verklaren zich akkoord met het voorstel van Algemeen directeur televisie P. VAN ROE en adviseren de Gedelegeerd Bestuurder B. DE GRAEVE de vastgestelde strafmaatregel, te weten ontslag met behoud van recht op uitgesteld pensioen, op te leggen".

1.5. Met een brief van 15 juli 1997 deelt de gedelegeerd bestuurder aan verzoeker mee : "... heb ik beslist om in te gaan op het voorstel van de Algemeen Directeur Televisie om u te ontslaan met behoud van uitgestelde pensioenrechten".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van de artikelen 55, § 3, en 58 van het administratief personeelsstatuut van de BRTN,

doordat de tuchtraad mede was samengesteld uit assessoren die door de gedelegeerd bestuurder werden aangesteld als vertegenwoordigers van de directie, te weten C. CLEEREN en H. VAN ROOST, welke personen geen lid zijn van de raad van bestuur;

terwijl luidens bovengenoemd artikel 58 de tuchtraad is samengesteld uit een voorzitter en uit vier assessoren, welke voor de helft zijn aangewezen door de raad van bestuur "onder zijn leden" en voor de andere helft door de vakverenigingen; dat verzoeker erkent dat artikel 15, § 4, van de op 25 januari 1995 gecoördineerde mediadecreten, zoals het gewijzigd is door artikel 8 van het decreet van 22 december 1995, inhoudt dat de helft van de assessoren van de tuchtraad niet langer wordt aangesteld door de raad van bestuur, maar door de gedelegeerd bestuurder, nu daar is bepaald dat de bevoegdheden van de raad van bestuur in de mate die daarop is aangegeven, door de gedelegeerd bestuurder worden uitgeoefend; dat volgens hem de bedoelde decreetsbepaling echter niet tevens inhoudt dat wanneer de gedelegeerd bestuurder assessoren aanwijst, hij die mag gaan zoeken buiten de raad van bestuur; dat, kortom, het gewijzigde artikel 15, § 4, van de mediadecreten "enkel de bevoegdheid om assessoren aan te duiden betreft en

niet de wijze van aanduiding", zodat, aldus concludeert verzoeker, "de gedelegeerd bestuurder door assessoren aan te duiden die geen lid zijn van de Raad van Bestuur, artikel 58 van het Administratief Personeelsstatuut van de BRTN heeft geschonden en hij derhalve bij gebrek aan advies van een geldig overeenkomstig artikel 58 van het Administratief Personeelsstatuut samengestelde Tuchtraad niet geldig kon beslissen en hij bijgevolg ook artikel 55, § 3, van het Administratief Personeelsstatuut schendt", dat het geviseerde artikel 55, § 3, immers voorschrijft dat vóór iedere tuchtbeslissing van de raad van bestuur (nu van de gedelegeerd bestuurder) de tuchtraad een advies uitbrengt;

2.1.1. Overwegende dat artikel 58 van het administratief personeelsstatuut van de BRTN, goedgekeurd door de raad van bestuur op 27 februari 1995, als volgt luidt :

"De Tuchtraad is als volgt samengesteld :

1. Als niet stemgerechtigd voorzitter een magistraat hiertoe aangeduid door de Raad van Bestuur.
2. Assessoren die voor de helft zijn aangeduid door de Raad van Bestuur onder zijn leden en voor de andere helft door de vakverenigingen.

Elke representatieve vakvereniging duidt één assessor aan.";

Overwegende dat met een nota van 23 mei 1996 de gedelegeerd bestuurder aan de directie personeelszaken heeft meegedeeld dat hij "van directiezijde en tot 30 juni 1997 de volgende assessoren (heeft) aangewezen" :

"Effectief : P. VAN ROE en C. CLEEREN

Plaatsvervangers : H. VAN ROOST en J. CUYPERS";

Overwegende dat uit het advies van de tuchtraad van 16 juni 1997 blijkt dat als "vertegenwoordigers van de directie" C. CLEEREN en H. VAN ROOST

hebben gezeteld; dat beiden tot het personeel van de BRTN behoren;

Overwegende dat artikel 15, § 4, van het decreet betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, zoals vervangen door artikel 8 van het zogenaamde "minidecreet" van 22 december 1995, als volgt luidt :

"In afwachting van de vaststelling van de regels bedoeld in artikel 13, § 1, 3°, oefent de gedelegeerd bestuurder de bevoegdheden uit die door het administratief en geldelijk statuut dat van kracht is op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit artikel, zijn toegewezen aan de administrateur-generaal, de raad van bestuur of de vaste commissie.";

dat "de regels bedoeld in artikel 13, § 1, 3°" blijken te zijn "de regels betreffende de statutaire of contractuele aanwerving en de rechtspositie van het personeel"; dat die regels moeten worden goedgekeurd door de raad van bestuur; dat die goedkeuring een van de bevoegdheden is die met de beginwoorden van artikel 13, § 1, aan de raad van bestuur worden toegekend : "Artikel 13, § 1. Onverminderd de bij artikel 27 aan de raad van bestuur toegewezen bevoegdheden, zijn de bevoegdheden van de raad van bestuur beperkt tot : ... 3° het 'goedkeuren van de regels betreffende de statutaire of contractuele aanwerving en de rechtspositie van het personeel'";

2.1.2. Overwegende dat in navolging van de gedelegeerd-bestuurder in de motivering van de bestreden beslissing, de verwerende partij in haar nota uit het boven geciteerde artikel 13, § 1, gelezen in samenhang met artikel 15 van de mediadecreten zoals eveneens gewijzigd bij het zogenaamde minidecreet, een argument put ten gunste van de bevoegdheid van de gedelegeerd bestuurder om assessoren buiten de raad van bestuur aan te wijzen; dat het gewijzigde artikel 15 in § 1 bepaalt : "De gedelegeerd bestuurder is bevoegd voor alle aangelegenheden die niet overeenkomstig artikel 13,

§ 1, ressorteren onder de bevoegdheid van de raad van bestuur ..."; dat op basis van artikel 13, § 1, en artikel 15, § 1, de verwerende partij betoogt :

"In vergelijking met wat tot dan toe gold, worden met het zogenaamde minidecreet de rollen omgekeerd. Tot dan toe beschikte de Raad van Bestuur over de volheid van bevoegdheid en de leidend ambtenaar (de administrateur-generaal) over een aantal toegewezen bevoegdheden waaronder het dagelijks bestuur. Nu behoort de residuaire bevoegdheid toe aan de gedelegeerd bestuurder en beschikt de Raad van Bestuur nog slechts over limitatief opgesomde bevoegdheden. De Raad van Bestuur heeft zo een toezichtsfunctie op de gedelegeerd bestuurder. Inzake personeelsaangelegenheden zijn de bevoegdheden van de Raad van Bestuur beperkt tot 'het goedkeuren van de regels betreffende de statutaire of contractuele aanwerving en de rechtspositie van het personeel'. De Raad van Bestuur neemt derhalve niet langer personeelsleden in dienst, bevordert ze niet meer, ontslaat ze niet meer, legt geen tuchtstraffen meer op. Met ingang van 1 februari 1996 behoren deze aangelegenheden exclusief tot de bevoegdheid van de gedelegeerd bestuurder.

In die omstandigheden is het dan ook volkomen logisch dat met ingang van 12 februari 1996 de patronale afvaardiging in de tuchtraad wordt aangeduid door de gedelegeerd bestuurder en dat daarvoor vertegenwoordigers van de directie worden aangeduid en niet, zoals vóór 12 februari 1996 het geval was, leden van de Raad van Bestuur, gezien deze laatste, buiten het vaststellen van het personeelsstatuut, elke vroegere bevoegdheid inzake personeelsaangelegenheden verloren heeft. Daarenboven heeft de gedelegeerd bestuurder geen enkele zeggingsbevoegdheid ten aanzien van de Raad van Bestuur.

...
De Raad van Bestuur heeft deze aangelegenheid trouwens besproken op 29 april 1996 en kwam tot het besluit dat voortaan van patronale zijde enkel vertegenwoordigers van de directie in de tuchtraad kunnen zetelen en dat de aanwezigheid van leden van de Raad van Bestuur in de Tuchtraad niet strookt met de nieuwe structuren zoals tot stand gebracht door het mini-decreet.

...";

2.1.3. Overwegende dat artikel 15, § 4, van het decreet zoals hierboven geciteerd niet luidt dat in elke bepaling van het personeelsstatuut de woorden "administrateur-generaal, "raad van bestuur" en "vaste commissie" dienen gelezen te worden als "de gedelegeerd

bestuurder", maar dat, in de voorwaarden omschreven in die bepaling, de gedelegeerd bestuurder de bevoegdheden uitoefent die zijn toegewezen aan de administrateur-generaal, de raad van bestuur of de vaste commissie; dat in uitvoering van artikel 15, § 4, gecombineerd met artikel 58 van het administratief personeelsstatuut, derhalve de raad van bestuur niet langer de helft van de assessoren van de tuchtraad dient aan te wijzen, dat dit de gedelegeerd bestuurder toekomt;

Overwegende dat na het administratief personeelsstatuut op 27 februari 1995 te hebben goedgekeurd, de raad van bestuur aan artikel 58 van dat statuut niets gewijzigd heeft; dat de bepaling dat de helft van de assessoren onder de leden van de raad van bestuur dient te worden aangewezen, op het eerste gezicht, derhalve nog steeds van toepassing lijkt te zijn; dat de verwerende partij weliswaar doet gelden dat de raad van bestuur deze aangelegenheid besproken heeft op 29 april 1996 en tot het besluit is gekomen dat voortaan van patronale zijde enkel vertegenwoordigers van de directie in de tuchtraad kunnen zetelen en dat de aanwezigheid van leden van de raad van bestuur in de tuchtraad niet strookt met de nieuwe structuren; dat hij deze opvatting echter niet heeft omgezet in een artikel 58 van het statuut dienovereenkomstig wijzigend besluit; dat vanuit een oogpunt van wetgevingstechniek de Raad moeilijk aan deze vaststelling voorbij kan gaan; dat bij gebrek aan formele wijziging van artikel 58 verzoeker als onder het statuut vallend, er mocht op vertrouwen dat het naar de letter zou worden toegepast;

Overwegende dat het middel ernstig is;

2.2. Overwegende dat in zijn tweede annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 61 van het administratief personeelsstatuut van de BRTN en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in

het bijzonder van het onpartijdigheidsbeginsel; dat hij deze schending hierin ziet dat de gedelegeerd bestuurder C. CLEEREN en H. VAN ROOST als assessor in de Tuchtraad aangewezen heeft en deze ook effectief gezeteld hebben;

2.2.1. Overwegende dat in de opvatting van verzoeker dat middel subsidiair moet zijn aan het eerste; dat nu dat eerste middel ernstig is bevonden, het tweede niet in aanmerking dient te worden genomen;

2.3. Overwegende dat in zijn derde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 56 van het personeelsstatuut doordat in de bestreden beslissing de gedelegeerd bestuurder afwijkt van het advies van de tuchtraad zonder de redenen daarvan aan te geven;

2.3.1. Overwegende dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker goeddeels dat gedeelte van het advies viseert dat uitgaat van de vertegenwoordigers van het personeel; dat een advies dat -zie boven, 1.4.- enerzijds stelt dat er "geen echt spijkerharde bewijzen zijn van de ten laste gelegde feiten" en anderzijds toch aanneemt dat de betrokkene als tuchtstraf een terugzetting in graad zou oplopen, onmogelijk ernstig kan worden opgenomen; dat het de Raad niet bekend is welke juridische inhoud gedekt wordt door het begrip "echt spijkerharde bewijzen"; dat in rechte een feit, een tuchtfait of een ander, ofwel bewezen is ofwel niet; dat in de regel dat bewijs ook door vermoedens geleverd kan worden - dat zullen wel geen "echt spijkerharde bewijzen" zijn in de bekritiseerde opvatting; dat als die opvatting wil vertolken dat de feiten eigenlijk niet bewezen zijn, het enig logisch daaraan aansluitende voorstel het niet opleggen van welke tuchtstraf dan ook had moeten zijn; dat ook als de bedoeling was tot uiting te brengen dat er twijfel omtrent de feiten bestond, tot vrijspraak besloten had moeten worden, want ook in het

tuchtrecht geldt de regel "in dubio pro reo"; dat aangezien het door hem geviseerde adviesgedeelte uit zichzelf de vereiste ernst mist, verzoeker er geen voor hem gunstige conclusies kan aan verbinden;

Overwegende dat waar verzoeker aanhaalt dat in het advies van de tuchtraad wordt gesteld : "Punten 6, 9 en 11 werden niet weerhouden als overwegingen", hij ditmaal een overweging van de tuchtraad in zijn geheel citeert; dat echter de vraag of de gedelegeerd bestuurder niettemin zonder motivering met die punten ten nadele van verzoeker rekening kon houden, aan de orde kan komen binnen het raam van de behandeling van het vijfde middel;

Overwegende dat het derde middel ten dele de vereiste ernst ontbeert, ten dele onder een ander middel ondergebracht kan worden; dat het voor een schorsing niet nuttig wordt aangevoerd;

2.4. Overwegende dat als vierde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 53, § 1, van het personeelsstatuut, van artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiveringsbeginsel doordat de gedelegeerd bestuurder beslist dat de tenlasteleggingen vier tot en met acht en twaalf, ontvankelijk zijn en hij zijn oordeel ook mede op die feiten steunt; dat hij betoogt dat de tuchtvordering werd ingesteld op 16 april 1997, dat de feiten vier tot en met acht dateren van vóór 17 oktober 1996, hetzij méér dan zes maanden vóór de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld, en dat feit 12 een systeem betreft dat al vòòr 17 oktober 1996

van kracht was; dat hij besluit dat de verwerende partij van al deze feiten méér dan zes maanden vóór de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld kennis had of behoorde te hebben; dat voor hem dan ook geschonden is artikel 53, § 1, van het personeelsstatuut krachtens hetwelk de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die gepleegd werden of feiten waarvan de BRTN kennis had binnen een termijn van 6 maanden vóór de datum waarop de vordering werd ingesteld;

2.4.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoeker uitgaat van een foutieve interpretatie van artikel 53, § 1, van het personeelsstatuut, dat luidt als volgt : "De tuchtvordering mag alleen betrekking hebben op feiten die gepleegd werden of feiten waarvan de BRTN kennis had binnen een termijn van zes maanden vóór de datum waarop de vordering wordt ingesteld"; dat zij stelt dat krachtens deze bepaling alle feiten waarvan de BRTN kennis kreeg binnen een termijn van zes maanden vóór het instellen van de tuchtvordering in aanmerking kunnen komen voor tuchtvervolging, zelfs wanneer die feiten zelf dateren van vóór de periode van zes maanden;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker de interpretatie die de verwerende partij terecht voorstaat, niet echt tegenspreekt; dat hij immers schrijft dat de verwerende partij van de desbetreffende feiten meer dan 6 maanden kennis had "of behoorde te hebben"; dat hij echter in gebreke blijft aan te tonen dat de tuchtoverheid meer dan 6 maanden van die feiten "behoorde" kennis te hebben; dat het middel de vereiste ernst mist;

2.5. Overwegende dat verzoeker als vijfde annulatiemiddel de schending aanvoert "van artikel 13 van het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiverings-, het redelijkheids-, en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de schending van de rechten van verdediging,

doordat, de gedelegeerd bestuurder besliste al de tenlasteleggingen zoals geformuleerd in de brief van de heer VAN ROE van 16 april 1997 aan te houden,

terwijl, een tuchtbeslissing in rechte en in feite moet gemotiveerd zijn door motieven die in de beslissing zelf worden opgenomen en die de beslissing in redelijkheid kunnen dragen,

dat hieronder verder zal worden aangetoond dat geen van de motieven van de beslissing haar kunnen dragen,

dat algemeen moet vastgesteld worden dat de tuchtraad opmerkt dat er geen bewijzen zijn, zodat hij gebreke aan bewijs de beslissing op niets steunt,

dat de tenlasteleggingen vier tot en met acht en twaalf manifest onontvankelijk zijn (zie het vierde middel), zodat het onzorgvuldig en onredelijk is om daarop te steunen";

Overwegende dat verzoeker vervolgens de twaalf tenlasteleggingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, stuk voor stuk tegenspreekt;

2.5.1. Overwegende dat ofschoon verzoeker zijn middel onder meer steunt op de motiveringswet van 29 juli 1991, uit de uiteenzetting van dat middel blijkt dat hij niet betwist dat de bestreden beslissing formeel naar behoren is gemotiveerd, dat hij wel betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen, dat hij met andere woorden schending van de materiële motiveringsverplichting aanvoert;

2.5.2. Overwegende dat verzoekers algemene vaststelling dat volgens de tuchtraad "er geen bewijzen zijn" niet met de werkelijkheid strookt;

Overwegende dat voor de "onontvankelijkheid" van de tenlasteleggingen vier tot en met acht en twaalf verzoeker verwijst naar zijn vierde middel; dat in 2.4.2. dat vierde middel niet ernstig werd bevonden;

2.5.3. Overwegende dat aan de hand van het dossier de Raad, zeker vooralsnog, niet met verzoeker kan meegaan daar waar hij aan ieder van de twaalf tenlasteleggingen de nodige overtuigingskracht ontzegt; dat hetgeen de Raad te doen staat is nagaan of vooralsnog verzoeker het afdoende bewezen zijn van genoeg tenlasteleggingen ontkracht opdat het in de rede zou liggen te stellen dat, wanneer die tenlasteleggingen niet in aanmerking genomen mogen worden, niet bewezen is dat de bestreden beslissing naar behoren is gemotiveerd; dat weliswaar in haar nota de verwerende partij staande houdt : "Elke van de tenlasteleggingen afzonderlijk ... kunnen de aangevochten beslissing in feite en in rechte dragen"; dat zij daarvoor blijkbaar steun zoekt in het feit dat in de bestreden beslissing de gedelegeerd bestuurder verklaart tot zijn conclusie te komen "rekening houdend met alle feiten afzonderlijk en alle feiten als geheel"; dat als de gedelegeerd bestuurder hier werkelijk tot uiting wil brengen dat hij iedere tenlastelegging op zich een voldoende motief vindt voor

de ontslagmaatregel, die overtuiging als tegen alle redelijkheid ingaande moet worden afgewezen; dat daarvoor de vaststelling volstaat dat een der twaalf tuchtfeiten is dat verzoeker een verplaatsingsvergoeding van 1200 fr. twee keren heeft aangerekend, dat de gedelegeerd bestuurder zelf in dat feit en enkele andere niet meer blijkt te zien dan "voorbeelden van een onzorgvuldig gedrag" die aantonen "dat de dienst op een naïeve en onprofessionele wijze werd beheerd" en dat de verwerende partij zelf bevestigt dat de gedelegeerd bestuurder aan verzoeker geen frauduleuze bedoeling heeft verweten;

2.5.4. Overwegende dat de Raad dus nu nagaat of hij kan aannemen dat dan toch van bepaalde tenlasteleggingen verzoeker ernstig kan beweren dat ze niet naar behoren bewezen zijn;

Overwegende dat de tuchtfeiten die in de bestreden beslissing tegen verzoeker zijn ingebracht, van 1 tot 12 genummerd zijn; dat die indeling ontleend is aan de memorie van verweer die verzoeker aan de tuchtraad heeft voorgelegd; dat ook de tuchtraad ze heeft overgenomen; dat ze er in de bedoelde memorie van verweer als volgt uitziet :

- "1) Het voorbije jaar zou meermaals kritiek van betrokken partijen of van buitenstaanders zijn geweest op het programma OP DE KOOP TOE.
- 2) Problematiek rond de vleesreportage.
- 3) De houding van TESTAANKOOP die zich zou distanceren van het programma.
- 4) Het filmen en uitzenden van de handelszaak van de echtgenote van Emiel GOELEN.
- 5) Het installeren van een airconditioningtoestel waarvan gesuggereerd wordt dat dit gratis zou zijn gebeurd.
- 6) Het verblijf in 1995 en 1996 in een appartement te Spanje, waarvan wordt gesuggereerd dat dit gratis zou zijn gebeurd.
- 7) Het signalement dat een ander lid gratis zou hebben verbleven in een hotel van een touroperator zonder dat dat door hem onderzocht zou zijn.

- 8) Problematiek van de kleding van Rita VAN NEYGEN.
- 9) De selectie van hotels tijdens de reportages over Sorrento en Turkije waarbij gesuggereerd wordt dat de analyse en de keuze van hotels niet objectief zou zijn gebeurd.
- 10) Problematiek rond de prijstrekkingen.
- 11) Het aanrekenen van een kostennota die tweemaal verplaatsingsvergoeding zou hebben aangerekend.
- 12) Werkbonnen van diensten en facturatie ten aanzien van toeleveringsbedrijf PITTOORS.";

2.5.4.1. Overwegende dat van tuchtfact 4 het voorstel van tuchtstraf van de algemeen directeur televisie van 16 april 1997 de volgende omschrijving geeft :

"het filmen en uitzenden in uw programma van de handelszaak uitgebaat door uw echtgenote met duidelijk de naam van de zaak en uw echtgenote zelf in beeld";

Overwegende dat verzoeker in zijn bovengenoemde "memorie van verweer" het heeft over "Het filmen en uitzenden van de handelszaak van de echtgenote van Emiel GOELEN gedurende 3 seconden"; dat hij stelt : "Het uitzenden van dit tussenbeeld van de confiseriezaak had enkel te maken met het tonen van een airconditioningtoestel boven de deur en niets met de aard van de handelszaak. Dit tussenbeeld was regie-matig nodig om de interieur en exterieurbeelden aan mekaar te zetten. Er wordt evenmin aangegeven waar, in welke gemeente, in welke straat deze handelszaak zich zou bevinden. Dit was een beslissing van de regisseur. Er verschenen ook exterieurs en interieurs van andere winkels en handelszaken in beeld. Het is onduidelijk wat de relevantie is van dit argument";

Overwegende dat de tuchtraad stelt dat verzoeker "een onvoorzichtige keuze gemaakt (heeft) voor de locatie van deze reportage en dit onaanvaardbaar (is) voor een producer van een consumentenprogramma"; dat de tuchtraad van oordeel is dat verzoeker "een strikte

scheiding tussen zijn persoonlijke en beroepsbelangen met voeten heeft getreden";

Overwegende dat de gedelegeerd bestuurder verklaart dat verzoekers verweer aanduidt dat er een vervaagd normenbesef is zo hij geen bezwaar heeft tegen het tweemaal in beeld brengen van de handelszaak van zijn echtgenote in een consumentenprogramma, dat daarbij eveneens over het hoofd wordt gezien dat een scherm-vermelding een commerciële tegenwaarde heeft, dat de tuchtraad bevestigt dat een onvoorzichtige keuze werd gemaakt die in het kader van een consumentenprogramma onaanvaardbaar is; dat hij voorts stelt dat verzoeker met feit 4 de artikelen 23 en 24 van het personeelsstatuut heeft overtreden : "U hebt particuliere en professionele belangen met elkaar vermengd en uzelf een particulier voordeel toegeëigend";

2.5.4.1.1. Overwegende dat om feit 4 te waarderen de tuchtraad het adjectief "onvoorzichtig" gebruikt; dat de gedelegeerd bestuurder verzoeker integendeel het zich toeëigenen van een particulier voordeel aanwrijft en het feit trouwens mede onder artikel 24 van het personeelsstatuut onderbrengt, welk artikel als volgt luidt : "Het is de personeelsleden verboden, zelfs buiten hun ambt doch ten oorzake ervan, rechtstreeks of bij tussenpersoon, giften, beloningen of enig voordeel te vragen, te eisen of aan te nemen"; dat de accentverschuiving -van onvoorzichtig handelen naar doelbewust handelen- niet naar behoren gestaafd wordt;

2.5.4.2. Overwegende dat van tuchtfeit 6 het voorstel van tuchtstraf de volgende omschrijving geeft :

"met vakantie te zijn geweest in november 95 en 96 in een appartement, ter beschikking gesteld door de touroperator, Jet Air, die vaak in uw reportages voorkomt, waarvoor u 5000 F zou betaald hebben, zij het zonder enig bewijs van betaling.";

Overwegende dat in meergenoemde memorie van verweer verzoeker stelt dat zijn verblijf in november 1996, zoals dat van 1995, gestaafd is met een factuur als bewijs van betaling; dat hij in ondergeschikte orde laat gelden dat hij tijdens zijn verblijf in Spanje wel degelijk zijn logies heeft betaald, hetgeen wordt bevestigd door de hoteluitbater in een verklaring;

Overwegende dat de tuchtraad stelt dat hij "akte (heeft) genomen van het document van het hotel, dat door de verdediging is overgelegd" en dat "Punten 6, ... niet weerhouden (sic) werden als overwegingen";

Overwegende dat de gedelegeerd bestuurder dat feit wel in aanmerking neemt; dat hij betoogt dat in tegenstelling met wat in het verweerschrift wordt gezegd geen factuur wordt voorgelegd, dat de tuchtraad op basis van het voorgelegde document dit feit evenwel niet in aanmerking heeft genomen, dat echter verzoeker "op geen enkel ogenblik (zijn) zorgvuldig opgestelde verklaring dd. 10.04.1997, die pas na lezing en correctie werd ondertekend, (heeft) herroepen, maar slechts ter zitting daarmee tegenstrijdige vrijblijvende documenten (heeft) neergelegd", "dat er een tegenstrijdigheid is tussen uw verklaringen op 8 en 10 april jl. en het later voorgelegde document waardoor er minstens twijfels rijzen over uw integriteit wat op zichzelf reeds onduelbaar is voor een leidinggevende van een consumentenprogramma en een sfeer van onethisch gedrag creëert binnen de redactie. Dit feit maakt derhalve evengoed een inbreuk uit op de artikelen 23, 24 en 27 van het personeelsstatuut";

2.5.4.2.1. Overwegende dat aangenomen kan worden dat degene die door zijn gedrag twijfels wekt over zijn integriteit, daarvoor tuchtrechtelijk gestraft kan worden; dat te dezen echter, gesteld dat voor bewezen

moet worden gehouden dat verzoeker zodanige twijfels heeft gewekt door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen, niet valt in te zien hoe dat feit als een inbreuk op de artikelen 24 en 27 van het personeelsstatuut kan worden beschouwd; dat artikel 24 het heeft over het vragen, eisen of aannemen van voordelen; dat ook de gedelegeerd bestuurder het niet bewezen noemt dat verzoeker een kosteloos verblijf heeft genoten; dat artikel 27 de personeelsleden oplegt in te staan voor de goede werking van de diensten en op te treden tegen misbruiken, nalatigheden of overtredingen van wetten en reglementen die zij bij het uitoefenen van hun functie vaststellen; dat de gedelegeerd bestuurder mogelijk met dat artikel een band ziet in een passage uit het verslag van 10 april 1997 van het gesprek van 8 april 1997 met verzoeker :

"De heer GOELEN bevestigt dat hij gelogeed heeft bij de baas van Jetair. Hij betaalde daarvoor 5.000 bef cash. Uit het antwoord van de heer GOELEN blijkt evenwel dat ook ten minste één ander lid van de redactie in een hotel waarmee Jetair werkt gratis zou gelogeed hebben. De heer GOELEN kreeg immers van die persoon het verwijt te horen allicht ook niet betaald te hebben.";

dat de gedelegeerd bestuurder mogelijk verzoeker wil verwijten in strijd met het geciteerde artikel 27 niet tegen dat ander redactielid te zijn opgetreden; dat als dat zijn bedoeling is, echter aangemerkt moet worden dat de hele tuchtprocedure met betrekking tot tuchtfeit 6 aan een zodanig verwijt vreemd is gebleven;

Overwegende, bij wijze van conclusie dat niet blijkt hoe de gedelegeerd bestuurder tuchtfeit 6, ook anders gekwalificeerd, tegen verzoeker kon aanhouden in weerwil van het oordeel van de tuchtraad;

2.5.4.3. Overwegende dat tuchtfeit 7 het voorstel van tuchtstraf de volgende omschrijving geeft :

"het feit dat aan u werd gesignaleerd dat ook minstens een ander lid van de redactie gratis in een verblijf van de geciteerde touroperator heeft gelogeed, zonder dat u dat verder onderzocht hebt.";

Overwegende dat de tuchtraad met betrekking tot tuchtfeit 7 "vindt dat E. GOELEN zijn verantwoordelijkheid niet genomen heeft omdat hij aan zijn medewerkers geen strikte instructies gegeven heeft terzake" en dat hij ten slotte vaststelt dat verzoeker voor tuchtfeit 7 "onvoldoende en onzorgvuldig zijn verantwoordelijkheid als leidinggevende heeft opgenomen";

Overwegende dat de gedelegeerd bestuurder stelt : "Het gaat inderdaad om een reis die door U ten gunste van Mevr. VAN NEYGEN werd onderhandeld met Jetair, ter compensatie van een vergoeding die niet uit het BRTN-budget kon worden betaald" en : "Met feit 7 is een inbreuk gepleegd op de artikelen 23, 24 en 27 van het personeelsstatuut : het vragen en aannemen van voordelen ten behoeve van leden van de ploeg, is een inbreuk op artikel 24 ...";

2.5.4.3.1. Overwegende dat zonder enige bewijsvoering van de aanklacht "gebrek aan onderzoek" of "nalaten van geven van instructies over gratis logeren" vergleden wordt naar het zelf onderhandelen voor een gratis logement; dat aldus tegen verzoeker een tuchtfeit wordt aangehouden waarvan hij niet eens beschuldigd was;

2.5.4.4. Overwegende dat van tuchtfeit 8 het voorstel van tuchtstraf de volgende omschrijving geeft :

"een brief aan kledingzaak MEERT te hebben verstuurd waarbij aan die kledingzaak schriftelijk werd bevestigd dat de BRTN kledij ten behoeve van medewerkers heeft verkregen, die daarna zou bezorgd worden aan het BRTN-kledingfonds -wat die levering voor de kledingzaak fiscaal aftrekbaar maakte- niettegenstaande de overeenkomst eigenlijk inhield dat de kledij aan de kledingzaak diende terugbezorgd te worden.";

Overwegende dat in zijn memorie van verweer bestemd voor de tuchtraad verzoeker stelt dat het wederom de houding van Rita VAN NEYGEN betreft die zelf haar "kostuumrelaties" met de vrouwenkledingzaak MEERT onderhield, dat hij haar er meermaals op gewezen heeft dat zij haar stukken naar het kostuumfonds diende te dragen, dat indien nu blijkt dat zij de voorschriften en die van hemzelf niet zou hebben nageleefd, dit haar zaak is;

Overwegende dat de tuchtraad "vindt dat E. GOELEN onzorgvuldig geweest is in het afleveren van een dergelijke verklaring en dat hij daardoor deontologisch in de fout gegaan is" en vaststelt dat verzoeker "onvoldoende en onzorgvuldig zijn verantwoordelijkheid als leidinggevende heeft opgenomen";

Overwegende dat de gedelegeerd bestuurder stelt : "U hebt wel degelijk op BRT-papier ten gunste van derden verklaringen afgelegd die onwaar zijn en die tot doel hebben voor de betrokken derde een gunstiger fiscale behandeling te bekomen. De andere elementen van verweer met betrekking tot dit feit zijn niet ter zake" en : "Feit 8 betreft een valsheid in geschriften en derhalve een inbreuk op de artikelen 23 en 27 van het personeelsstatuut";

2.5.4.4.1. Overwegende dat ook in een niet strafrechtelijke zin valsheid in geschrifte het opzettelijk niet weergeven van de waarheid veronderstelt; dat de tuchtraad niet zulk een oogmerk verzoeker ten laste heeft gelegd, hem alleen maar onzorgvuldigheid heeft verweten; dat zonder enige bewijsvoering de gedelegeerd bestuurder tuchtfait 8 strenger kwalificeert dan de tuchtraad;

2.5.4.5. Overwegende dat in de huidige stand van het geding uit het vorenstaande gebleken is dat van de

12 tuchtfeiten waaraan verzoeker in de bestreden beslissing schuldig is bevonden, er alvast vier -de tuchtfeiten 4, 6, 7 en 8- zijn die, minstens zoals ze in die beslissing worden omschreven, niet naar behoren gemotiveerd zijn; dat de Raad slechts in de uitoefening van zijn marginale toetsing zou kunnen aannemen dat de 8 resterende tuchtfeiten -met daarbij eventueel de 4 genoemde, maar dan anders omschreven- volstaan om de tuchtstraf van ontslag te dragen; dat zijn marginale toetsing echter niet tot deze conclusie leidt;

Overwegende dat het vijfde annulatiemiddel ernstig is;

2.6. Overwegende dat in zijn zesde annulatiemiddel verzoeker schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert;

2.6.1. Overwegende dat in tuchtzaken op het redelijkheidsbeginsel een beroep kan worden gedaan in het volgende geval : de feiten waarop de tuchtbeslissing is gebaseerd, zijn bewezen en kunnen rechtens als tuchtfeiten gekwalificeerd worden; maar tussen die feiten en de opgelegde tuchtstraf bestaat een kennelijke wanverhouding;

Overwegende dat nu de Raad het vijfde annulatiemiddel in aanmerking heeft genomen, hij logischerwijze het zesde niet in aanmerking kan nemen : met het vijfde annulatiemiddel heeft hij immers vooralsnog aangenomen dat verzoeker met ernst staande kan houden dat niet alle tegen hem ingebrachte feiten bewezen zijn of rechtens juist zijn gekwalificeerd;

2.7. Overwegende dat in zijn zevende annulatiemiddel verzoeker schending van zijn rechten van verdediging aanvoert

"doordat de BRTN in het kader van de tucht-procedure een interne audit gelast heeft over het programma 'Op de koop toe', en hem van het auditrapport enkel een 'extract' bezorgd werd;

en doordat hij voor de voorbereiding van zijn verweer ten gevolge van de ten zijnen aanzien genomen ordemaatregel (verbod de gebouwen te betreden en afgifte van badges en sleutels) geen gebruik heeft kunnen maken van zijn (persoonlijke) nota's en documenten die hij bewaarde in zijn bureau";

2.7.1. Overwegende dat de verwerende partij op het eerste deel van het middel antwoordt dat alleen de voor de tuchtzaak relevante feiten uit het auditrapport aan de Tuchtraad en ook aan verzoeker werden medegedeeld, dat de rest van het auditrapport geen betrekking had op de ten laste van verzoeker gelegde tuchtfeiten, dat het volledige auditrapport dus nooit deel heeft uitgemaakt van het tuchtdossier en ook de tuchtraad er niet in kennis van werd gesteld;

Overwegende dat de verwerende partij op het tweede deel van het middel onder meer antwoordt dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het tucht-onderzoek heeft gevraagd dat hem bepaalde documenten die in zijn bureau aanwezig zouden geweest zijn en die hij voor de voorbereiding van zijn verweer noodzakelijk achtte, te zijner beschikking gesteld zouden worden;

2.7.2. Overwegende dat het hierboven weergegeven verweer volstaat om aan het middel de vereiste ernst te kunnen ontzeggen;

2.8. Overwegende dat in zijn achtste middel verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van het uitvoeringsreglement van het administratief personeels-statuut van de BRTN, goedgekeurd door de Raad van Bestuur in zijn vergadering van 3 juli 1995, doordat de

bestreden beslissing is genomen buiten de termijn opgelegd door de genoemde bepaling;

2.8.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het door verzoeker genoemde uitvoeringsreglement de procedure bepaalt die de ambtenaren die met toepassing van de bepalingen van artikel 49 van het statuut bevoegd zijn om lagere tuchtstraffen op te leggen, moeten volgen;

2.8.2. Overwegende dat dit verweer volstaat om aan het middel de vereiste ernst te kunnen ontzeggen;

3. Overwegende dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waaraan hij meent bloot te staan, uiteenzet, zowel vanuit een moreel als vanuit een materieel oogpunt;

3.1. Overwegende dat in zijn verslag de Eerste Auditeur het arrest nr. 44.363 van 5 oktober 1993 in herinnering brengt, waar dat arrest met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaan door een ambtenaar van de BRTN die werd ontslagen bij wijze van tuchtstraf, als volgt oordeelt :

"3.1. Overwegende dat verzoeker zich over professionele, morele en financiële schade beklaagt; dat de Raad ermee kan volstaan vast te stellen dat behoudens tegenaanwijzingen een ontslag bij wijze van tuchtstraf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt, met name vanuit een moreel oogpunt; dat die tegenaanwijzingen met name op moreel gebied in casu niet voorhanden zijn;"

dat de verwerende partij ter terechtzitting verklaart niet meer aan te dringen op het niet vervuld zijn van de desbetreffende schorsingsvereiste,

B E S L U I T :

Enig artikel.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de heer Bert DE GRAEVE, gedelegeerd bestuurder van de BRTN d.d. 15 juli 1997 houdende het ontslag met behoud van uitgestelde pensioenrechten van de heer Emiel GOELEN".

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december 1900 zevenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.